

'המקלף שעורין מקלף אחת ואוכל...'. האחרונים דנו מדוע אין בכך משום איסור דישוה, וטעמים שונים נתנו בדבר; יש מפרשים מפני שצורת מלאכת דישוה היא בדחיקת האוכל והוצאתו מתוך הקליפה ולא בעשיית מעשה בקליפה להסירה (מגן אבות לגר"מ בנט, 'דש'. וכן דעת השואל בשו"ת שבט הלוי ח"ג מב – ובוה רצה להתיר אכילת בטנים ע"י קילוף קליפתם הקשה – ואילו המחבר שם דחה באריכות חילוק זה מהלכה). בספר בית ישי (סו"י יז) כתב גם כן כסברא זו [לפולפולא ולא להלכה] אלא שסייג וכתב שחילוק זה נכון רק באופן שתכלית המלאכה ותוצאתה שונה ממלאכת דישוה וכגון מקלף שעורים לאכלן מיד, משא"כ באופן הדומה לדישה בתוצאה כגון על מנת לבשל וכד' מלאכה המיוחדת לבני אדם, בוה אין חילוק אם עושה הפעולה באוכל או בקליפה. יש מי שכתב [דלא כדעת המגן-אברהם ועוד פוסקים] שלא אמרו בגמרא התר אלא בשעורים שיש להן קליפה נוספת והרי לא נשלמה הדישה, משא"כ בחטים ושאר דברים (עפ"י אגלי טל 'דש' – בפירוש דברי התוס'). ובשבת הלוי ח"א עט הקשה על כך מכמה צדדים). ויש אומרים הואיל ועושה כן ביד ולא בכלי, אין זו דרך דישוה (עפ"י באור הלכה סו"י שכא. יש מי שפירש דבריו דוקא באופן זה שמקלף אחד אחד, כיון שאין הדרך לעשות כן אלא הרבה ביחד ובכלי – עפ"י שבט הלוי ח"א עט. ונקט חילוק זה לעיקר. ע"ש בהרחבה).

'המקלף שעורין – מקלף אחת ואוכל. ואם קלף ונתן לתוך ידו – חייב... המולל מלילות של חטים – מנפח על יד על יד ואוכל, ואם נפח ונתן לתוך חיקו – חייב'. משמע שמלילה שונה בוה מקילוף, שהמולל מולל כאחת כל מה שבידו הלכך דרך אכילה היא ולא דרך גורן עד שיניח בתוך חיקו, משא"כ קילוף הנעשה בכל גרעין לבדו, כאשר מקלף כמה ביחד אפילו לא נתן לחיקו אין זו דרך אכילה אלא דרך גורן (עפ"י חזון איש מעשרות ד, טז). ויש מפרשים חילוק אחר; במלילות מדובר שלא הסיר קליפת הגרעין אלא קליפת השיבולת, ולכך דרכו להחזיר את המותר אל הגורן או לערבו עם שאר התבואה, משא"כ מקלף שעורים דהיינו קילוף הגרעינים, הואיל ושוב אינו מחזיר המותר, אפילו קילף רק שלש נתחייב במעשר כמוכא בתוספתא (עפ"י פירוש הגר"א לירושלמי מעשרות ד, ג).

'כיצד מנפח? אמר רב אדא בר אהבה אמר רב: מנפח מקשרי אצבעותיו ולמעלה...'. רש"י ותוס' פירשו לענין שבת. ויש ראשונים שפירשו לענין התר אכילה בלא עישור, שלרב אדא בר אהבה אם מנפח בכף ידו הרי זו אכילת קבע ואסור בלא שיעשר (עפ"י הראשונים מפרשי המשנה מעשרות ד, ה).

דף יד

'בית שמאי אומרים: תבלין נדוכין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ הפרור'. לפרש"י התבלין אינו צריך שינוי ממש כמו המלח [מאותו טעם המבואר בגמרא אליבא דבית הלל], אלא שינוי קטן, מדוך של עץ במקום של אבן. ויש מי שפירש שהתבלין צריך כתישה הדק היטב, והפסד גדול הוא למי שאינו עושה כן לפיכך דרכו תמיד במדוך של אבן, על כן הצריכו לשנותו ביום טוב למדוך של עץ. לא כן המלח, פעמים שהוא נדוך אף בחול בשל עץ ולכן הצריכו בו שינוי אחר; לדוך בפך (= קערת חרס עבה) במקום המכתשת,

ובעץ הפרור (= כף גדולה) במקום העלי. [ושמא 'או או קתני'; בפך – ואפילו בעלי הרגיל, או בעץ הפרור – ואפילו במכתשת אבן] (עפ"י רבנו יהונתן מלוגיל).

לכאורה נראה לפי זה ששחיקת תבלין במדוך של עץ הריזה שלא כדרך ופטור עליה בשבת, שהרי אין מקפידים על כך תמיד. וכ"כ הרי"ד בפסקיו (שבת עג: ומובא בב"י שכא). ואולם אין כן דעת הרמב"ן כאן. וצ"ל לדעתו כפרש"י שהוא שינוי מועט לצורך היכר שהצריכו ביו"ט, אבל מלאכה גמורה היא.

רב הונא ורב חסדא; חד אמר כל הקדרות כולן צריכות מלח ואין כל הקדרות צריכות תבלין. וחד אמר כל התבלין מפיגין טעמן... מאי בינייהו. על דברי התוס' והרו"ה ועוד ראשונים שכתבו להחמיר במחלוקת האמוראים הגם שהוא איסור דרבנן, מפני שבכל אחת מהדעות יש קולא וחומרא, לפיכך אין להקל (וע' גם בפסקי הרא"ש ובתוספותיו מו"ק י שפסקו במחלוקת האמוראים בתפירת אומן בחוה"מ כחומרי שניהם) – ע' חילוקים שונים ומו"מ בספר דבר אברהם ח"א לה, א וח"ב כה, ו; שו"ת אחיעזר ח"א יג, ב; שבט הלוי ח"ד קד.

ואין דברי התוס' מוסכמים; הלחם-משנה (יו"ט ג, יב – בפירוש דברי המ"מ) פירש בדעת הרמב"ם שלא כהתוס' אלא נקט לקולא כשתי הדעות משום ספק דרבנן. ע"ש. ובבאור הגר"א (תקד, א) נראה בדעת הרמב"ם שנקט כדעה השניה, כדרכו לפסוק כלשנא בתרא. וע"ע קרבן נתנאל מו"ק פ"ב (ס' יד) שדוקא כאן יש להחמיר כי הלכה כרב הונא כנגד רב חסדא, ויש ספק מה אמר רב הונא.

(ע"ע במובא ביוסף דעת פסחים קח. אודות הסבה בארבע כוסות. ובסיכומים לברכות כו-כו אודות זמן תפילות מנחה וערבית. וע"ע בסיכומים לפסחים י').

(ע"ב) 'לא קשיא הא לן והא להו'. רש"י (ורבנו יהונתן ועוד) מפרש החילוק בין מקומות שיש שם עבדים המזולזלים באיסורים ושאינם בהם. והרמב"ם (יום טוב ג, יג וכ"ה במאירי) מפרש שארץ ישראל תבואתה טובה ואם כותשים מערב יום טוב אין בכך הפסד, על כן לא התירו לכתוש שם אפילו במכתשת קטנה, משא"כ בבבל.

והראב"ד (שם) פירש: אנשי בבל עיקר תבשיליהם דייסא שאוכלים בו הלחם (ע' להלן טו. שאוכלים לחם בלחם. ומרוב עוני נהגו כן. רבנו יהונתן שם. ואף כאן פירש שלכך אין להם עבדים לבני בבל, בגלל עניותם), והיו כותשים התבואה במכתשת גדולה, והקטנה היא להם שינוי גדול, אבל אנשי ארץ ישראל די להם כל הימים בקטנה ואין בה שינוי.

והרדב"ז (בתשובותיו ח"ה א'תקכד) פירש: 'עוד חדשתי אני טעם, כי בני בבל מפונקים היו ומעונגים ולא היו רוצים לטרוח הרבה, והיו עושים טינסי שלהם ע"י אומנים במקום מיוחד בטחינת הקמח. וכן הוא עד היום במצרים. ודרכם לעשות במכתשת גדולה ולפיכך ב"ט עושין בקטנה שהיא שינוי, ובני ארץ ישראל טרחנים היו ולא היו מוליכין אצל האומנים ודרכם לעשות כל איש בביתו בקטנה ולפיכך אסורים ב"ט ואפילו בקטנה שאין שם שינוי'.

'הבורר קטניות ביום טוב... ובית הלל אומרים בורר כדרכו. ואין זה דומה לתבלין ולמלח שמצריכים בית הלל שינוי לתנא דמתניתין כאשר היה יכול לעשות מאתמול, כי הם מכשירי האוכל, שבאים להטעים הקדרה, מה שאין כן מלאכה באוכל עצמו כברירת קטנית – אין צריך שינוי (רבנו יהונתן מלוגיל). אין הכוונה שהתבלין והמלח מכשירי אוכל נפש ממש הן, שאם כן היא אסור אף בשינוי כדין מכשירי או"ג שאפשר לעשותן מאתמול, אלא ודאי דין אוכל נפש להם (וכמו שהוכיח הר"ן בן הרמב"ן), רק הכוונה שכיון שבאים למתק ואינם האוכל עצמו, החמירו בהם חכמים לדוכם בשינוי. ויש שכתבו בדעת ראשונים שמכשירין הן אלא שהותרו בשינוי שלא כשאר מכשירין (ע' אור לציון ח"ג יט, א).

'בד"א כשהאוכל מרובה על הפסולת, אבל פסולת מרובה על האוכל דברי הכל נוטל את האוכל ומניח את הפסולת... לא צריכא דנפיש בטרחה וזוטר בשיעורא'. כתבו כמה ראשונים (וכן פסק הרמ"א שיט"ד) שחילוק זה אמור רק ביום טוב, ומשום שמחת יום טוב התירו למעט בטירחה, אבל בשבת לעולם יש לברור האוכל מתוך הפסולת כי ברירת הפסולת דרך ברירה היא. ואין כן דעת התוס' (בתירוצם השני) והרא"ש (מובא בטור שם).

'אף לא מנעל לבן מפני שצריך אומן'. יש אומרים להקפיד בנעל של חליצה שתהא שחורה ולא לבנה, מפני שלא היה הדרך לנעול מנעל שאינו שחור (עפ"י ספר הישר לר"ת יח [וע' תור"פ וספר המכתם כאן בשם ר"ת]; ים של שלמה יבמות פ"ב ה; רמ"א אה"ע קסט, יח ובהגר"א).

'אלא כלאים למאי חזו, וכי תימא חזו למימך תותיה...'. ואם תאמר, לפי שיטת הראשונים שאין איסור לספות לקטנים דבר האסור מדרבנן, אם כן הלא יכול להציע בגד כלאים תחת הקטן? יש לומר שאעפ"י שמן הדין מותר – אין דרך ישראל קדושים לעשות כן, הלכך אין משלחים [בדומה למה ששנינו שאין משלחים מנעל לבן ופרש"י שאין דרכו לנעול] (עפ"י פרי יצחק ח"א יב. ע"ש).

כסברא זו משמע בגמרא להלן שמקשה מה טעם אסור לשלוח תפלין והלא אין נאותים מהן ביום טוב, והלא מבואר שם בהמשך (כפרש"י ותוס') שאין איסור להניח ביו"ט ואעפ"כ משום שאין רגילים להניח ביו"ט אין לשלוח. ומתוך הגמרא שמ"מ רגילים להשתמש בהן בחול. הרי שדברים שאין רגילים אף בחול – אין לשלוח.

דף טו

'אלא בקשין, וכי הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע: האי נמטא גמדא דנרש, שריא'. ע' בהרחה ביומא סט.

'סנדל המסומר... משום מעשה שהיה'. נתבאר בשבת ס.

'סנדל המסומר אסור לנעלו ומותר לטלטלו... מדקתני אין משלחין. דאי ס"ד אסור לטלטלו השתא לטלטולי אסור משלחין מבעיא'. פירוש 'מותר לטלטלו' – לצורך גופו ומקומו, כדין כלי שמלאכתו לאיסור. ואם תאמר אם כן פשיטא שאין משלחים שהרי אסור לטלטלו שלא לצורך גופו ומקומו? יש לומר ששליחת דורון לחברו גם כן צורך גופו הוא שחברו שמח ונהנה בדבר (עפ"י רשב"א). וכעין זה הביא בספר שמירת שבת כהלכתה (פרק כ הערה כח, מהגרשו"א) מרעק"א אודות שליחת פמוטות כסף לחתן בשבת, משום שמחת חתן נחשב צורך גופו [ולכאורה אסור למקבל ליטלו אלא השליח מניחו בעצמו, שהרי פעולת הקבלה עצמה אינה לצורך גופו]. וע"ש עוד אודות נתינת צעצוע העושה קול לתינוק [ומכאן לא שמענו אלא בשמחת יו"ט ושמחת חתן שהיא מצוה, אבל מסתבר לו דל"ש].

'רב ששת שרא להו לרבנן לשדורי תפלין ביומא טבא... כל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב'. ואם תאמר הרי לא הותרה הוצאה אלא לצורך היום, ולו צורך קצת – ומה צורך יש בתפלין ביום טוב? ויש לומר שנחשב צורך קצת במה שהוא שמח לקבלן במתנה לפי שיהנה מהן אחר יום טוב (עפ"י

א. מרש"י מבואר שטובל מדאורייתא וחייבים על אכילתו מיתה. ואילו ברמב"ם (מעשר ג, יט) כתב שאם אכל מכין אותו מכת מרדות. ומשמע שמדרבנן הוא (ובאו"ש הראה מקורו מירושלמי ספ"ק דתרומות. וע' חו"א מעשרות ד, טו).
ב. שאר הפירות לא הוקבעו למעשר אם לא נגמרה מלאכתם, ומותר לאכלם עראי קודם הפרשת מעשר שני (יו"ד שלא, קל).

ב. בן לוי שנתנו לו שיבולים במעשרותיו (קודם שהורמה תרומה גדולה) – עושה אותן גורן. ענבים – עושה אותן יין. זיתים – עושה אותן שמן, ומפריש עליהן תרומת מעשר ונותן לכהן. ופירש רבא: קנס הוא (על שהקדים ליטול המעשר שלא כדין).

לפי טעם זה אם ניטלה התרומה מקודם בשיבולים, אין צריך הלוי לעשות גורן. ואולם בתוספתא (תרומות ג) ובירושלמי (שם ב, א) מבואר שכן הוא החיוב מן הדין שהלוי יפריש תרומת מעשר מן הגמור, בין אם הקדימו והרימו תרומה גדולה בין אם לא הרימו (ע' משנה למלך תרומות ג, יג; מהר"ם שי"ף).
ומכל מקום אף לפי הטעם של קנס משמע מלשון הברייתא שצריך לגמור מלאכתם קודם הפרשה ולא יפריש ואח"כ יעשה גורן.

ופטור הלוי מתרומה גדולה (מעשר מן המעשר ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר. רבי שמעון בן לקיש). ושונה זה מאילו הקדימו בכרי שלא נפטר מתרומה גדולה (מכל מתנתכם תרימו את כל תרומת ה'. אבי"ו).

דף יד

כט. א. כיצד דכים תבלין ומלח ביום טוב? האם כותשים גרעיני דגן?
ב. ברירת קטניות ביום טוב, כיצד?
ג. האם מותר לאדם לשלוח דורונות לחברו ביום טוב?

א. נחלקו תנאים האם דיכה ביום טוב טעונה שינוי, גדול או קטן, או מותרת כדרכה, וחילוק יש בין תבלין למלח; –

לתנא דמתניתין, בית שמאי אומרים: תבלינים נדוכים במדוך של עץ (אבל לא בשל אבן כדרכם), והמלח – בפך (של חרס) ובעץ הפרור (= כף גדולה). ובית הלל אומרים: תבלין – כדרכם, במדוך של אבן. והמלח במדוך של עץ. הרי שהמלח צריך שינוי לדברי הכל; לבית שמאי שינוי גדול ולב"ה שינוי קטן (עפ"י רש"י. וע' בפירוש ר' יהונתן מלוגיל). וטעם הדבר מפני שהיה לו לדוכו מאתמול, משא"כ בתבלין – אם משום שאינו יודע בערב יו"ט באיזה תבלין ישתמש מחר, אם מפני שהתבלין מפיג טעמו. ונחלקו רב הונא ורב חסדא בטעמים הללו. ונפ"מ כשידע מאתמול התבלין שיצטרך לו אלא שמפיג טעמו, או כשלא ידע והתבלין אינו מפיג טעמו מאתמול, כגון כרכום – באופנים אלו לפי טעם אחד אין צריך שינוי ולפי הטעם האחר צריך שינוי כבמלח.

לדברי רבי מאיר בברייתא, הנידוכים נידוכים כדרכם והמלח עמהם. ורק במלח בפני עצמו נחלקו; לבית שמאי נידוך בפך ובעץ הפרור (כלומר שינוי גדול) לצלי אבל לא לקדרה, דהיינו דבר מועט בלבד. ולבית הלל נידוך כדרכו לכל דבר, אף לקדרה.

וכן פסק שמואל שכל הנידוכים נדוכים כדרכם ואפילו מלח. ובכל זאת הצריכו רב אחא ברדלא רב ששת בביתם לעשות שינוי בדיכת מלח על ידי הטיית המדוכה על צדה.

א. יש שפסקו כתנא דמתניתין, האוסר דיכת מלח כדרכו [ומבואר בתוס' שהמלח המדובר כאן הוא מלח ים, אבל מלח המגובש בידי אדם אין צריך שינוי לדברי הכל]. ואף בתבלין צריך שינוי אם לא בצירוף שני התנאים; שלא ידע מאתמול איזה תבלין יצטרך וגם מפיג התבלין טעמו [כגון פלפלים], כי יש להחמיר מספק כשני הטעמים שבגמרא. ואולם יש להקל בדברים המתקלקלים ביותר אם יעשה מערב יום טוב, כגון בהתקנת שומים [אבל אין להקל בדבר שיכול לעשותו מאתמול אעפ"י ששכח. עפ"י שו"ת מהרי"ל סט].

ואולם התוס' נטו לדינא לדברי הרי"ף ורב יהודאי גאון, וכן הביאו מן המנהג, לפסוק כשמואל שהכל מותר מלבד מלח שצריך שינוי בצידוד המכתשת (וכ"מ ברמב"ם יו"ט ג, יב ע"ש במ"מ ולח"מ. ועוד מבואר בלח"מ שבמחלוקת האמוראים פסק הרמב"ם לקולא משום ספק דרבנן. וי"א שהלכה כטעם השני של הפגת-הטעם. עפ"י בה"ג; בהגר"א בדעת השו"ע. וע"ע חשק שלמה). ואעפ"י כ' אין לטחון פלפלין בריחיים שלהם משום שנראה כמעשה חול (כדלהלן בג), אבל מותר במדוך של אבן בלא שינוי [ומשמע שאין צריך להטות המדוכה, וכן דעת הרי"ף כפי שפירשו הראשונים שרק המלח צריך הצלאה מפני שהוא נידוך היטב אף באופן זה. והרשב"א צדד שמא אף תבלין שאין מפיג טעמו צריך הצלאה. וכ"כ בה"ג. ובתור"פ נקט שהפלפלין צריכים שינוי מועט]. ומכל מקום הסיקו התוס' שהמחמיר לדרך הרבה מערב יום טוב – תבוא עליו ברכה.

והחרדל צריך שינוי. ונראה שאף על ידי שינוי אסור משום שיש בו טירחה יתרה (תור"פ). ויש מתירים בחרדל כשאר תבלינים (עפ"י שיטת חכמי איברא וספר המכתם. אך לא בריחיים שלו. רשב"א עפ"י הירושלמי).

לאור האמור נראה שמותר לרסק ביום טוב פירות וירקות וגבינה במגרדת (פומפיה) ללא שינוי, שהרי אם ירסקם מערב יום טוב יפוג טעמם ביותר (אור לציון ח"ג יט, ה. וכ"ה בשש"כ ז, ב לענין בנגות ותפוחי עץ ובצל. ושם בסעיף ז החמיר בטחינת בשר לשנות. ובאר לציון הקל שא"צ שינוי כי טעמו שונה מזה הנטחן אתמול).

ב. יש אומרים עפ"י משנתנו ששחיקת פלפלין במכתשת של עץ – דרך שינוי היא והעושה כן בשבת פטור (עפ"י פסקי הרי"ד שבת עג: והובא בב"י שכא). ויש חולקים וסוברים שאמנם שינוי הוא לענין התר עשייתה ביום טוב, אבל מלאכה גמורה היא שחייבים עליה בשבת (עפי' מלהמות ה').

כתישת מאכלי דגן; מבואר בסוגיא על פי ישוב הברייתות שבמכתשת גדולה לעולם אסור לכתוש. ובקטנה (המיועדת לתבלין ולא לחטה, והרי זה כלאחר יד. ערש"י. ומשמע בגמרא שניכר הדבר גם במאכל, שבמכתשת קטנה אינו נידוק היטב כבגדולה) – לדברי אביי מותר לכתוש מלבד מאכל 'טיסני' שכותש כל חטה לארבעה חלקים וטורח גדול הוא (רש"י), ולדברי רבא אין חילוק בין טיסני למאכל אחר, אלא במקומות שהיו בהם עבדים המזולזלים באיסורים, כגון בארץ ישראל – אסור בכל אופן, ובמקומות שאין בהם עבדים כגון בבבל – מותר (כפרש"י).

א. יש מפרשים החילוק בין ארץ ישראל שתבואתה מובחרת ואינה מופסדת אם כותש מאתמול – הלכך לא התירו לכתוש אף בקטנה, ובין בבל שהתירו משום הפגת טעם. וי"מ החילוק בין מקומות שרגילים בגדולה, שבהם התירו בקטנה משום שינוי, משא"כ מקומות שאין בקטנה משום שינוי (ערמב"ם וראב"ד יו"ט ג, יג).

שאלות ותשובות לסיכום מסכת ביצה

ולכל הפירושים לא חילקו בין מקום למקום בחו"ל אלא בכל מקום מותר, מאחר ואין בדבר איסור תורה לרוב הפוסקים (עפ"י תשובת הרדב"ז ח"ה א'תקכג). אבל דעת שאר הפוסקים שמשנתנה הדבר לפי מנהגי המקומות, אם מחזיקים עבדים אם לאו וכד' (עפ"י רש"ל; משנ"ב תקד סקט"ז. וסיים מהפ"ח שיש להחמיר ככל הפירושים).

ובשלחן ערוך (תקד, ג) כתב שאין אנו יודעים איזוהי 'גדולה' ואיזוהי 'קטנה'. ויש חולקים (וע"ש בבאה"ל).

ב. יש מי שכתב בדעת בה"ג שאפשר לכתוש במכתשת גדולה ע"י הצלאה. ואין במשמע כן מדברי שאר הפוסקים (ע' בהגהות חשק שלמה).

ב. הבורר קטניות ביום טוב; לדברי בית שמאי בורר אוכל ואוכל (שלא כדרך ברירה הרגילה לבורר הפסולת מהאוכל). ובית הלל אומרים: בורר כדרכו בחיקו בקנון ובתמחוי, אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בכברה (שמשמשים בהם לכמות מרובה). ובברייתא אמר רשב"ג (כהסבר הגמרא) שלא אמרו בית הלל לבורר הפסולת אלא כשטירחת האוכל מרובה, אבל אם טירחת ברירת הפסולת מרובה – יבורר האוכל מתוך הפסולת.

א. לפירוש רש"י ותוס' ורא"ש, אם הפסולת מרובה והאוכל מועט – אף בטלטול אסור מפני שהמיעוט בטל כלפי הרוב. ויש מתירים בטלטול (עפ"י רבנו ירוחם ד, ב, וכן משמע מהר"נ תלמיד הרמב"ן, ועוד).

ולדברי התוס', באופן זה אם יבורר האוכל מתוך הפסולת הרי זו דרך ברירה מפני שהוא מועט. ואין כן משמעות השו"ע והרמ"א (ע' באור הלכה ר"ס שיט).

ב. משמע שאפילו יכול היה לבורר מערב יום טוב – מותר לבורר ביום טוב [והטעם נראה, מכך שלא התירו בנפה וכברה הרי זה נחשב שינוי לענין התר ביום טוב]. ולכתחילה נכון באופן זה לבורר האוכל מתוך הפסולת שזהו שינוי ודאי. וכמדומה שכן נוהגים העולם (עפ"י באור הלכה תקי, ב. לכאורה נראה שבמינים שאין רגילותם בנפה וכברה, ודאי צריך שינוי. ואולם באור לציון (ח"ג יט, ז) סתם להתר ואף בלא שינוי). ויש מחמירים כשיכול היה מאתמול, לבורר אוכל מתוך פסולת ורק כדי לאכול לאתרו, כבשבת (עפ"י ט"ז; שו"ע הגר"ז שם ה).

ומותר לבורר אפילו שלא בסמוך לסעודה (עפ"י רמ"א וש"פ דלא כהט"ז – ע"ש בבאור הלכה; אור לציון ח"ג יט, ז). ואפילו בכלי, כל שאין הכלי מיועד לברירה לזמן רב, כאמור (אול"צ שם. וכתב שודאי מותר ביו"ט לקלף ירקות במקלף המיוחד לכך, ואף בשבת דעתו להתיר).

ג. יש סוברים שחילוק זה שבגמרא אמור גם בשבת (עפ"י טור או"ח שיט בשם הרא"ש). ויש סוברים שדוקא ביום טוב יבורר בצורה הקלה משום שמחת יום טוב, משא"כ בשבת לעולם יבורר את האוכל, הגם שטירחתו מרובה (עפ"י או"ח שיט, ד בב"י וברמ"א).

רבן גמליאל אומר: אף מדיח ושולה (מציף הקטניות במים, והקש צף והעפרורית שוקעת).

בשבת אסור לעשות כן (עפ"י מגן אברהם שיט סק"ט; חיי אדם טז, ו).

ואף ביום טוב, כתב הרמב"ם בפירוש המשנה שתנא קמא חולק ואוסר. וכן פסק מהרש"ל, וכן משמע מסתימת השלחן-ערוך (עפ"י מגן אברהם תקי סק"ד. ושמא לא אסרו אלא בכגון עפר שהדרך לבורר לימים מרובים אבל ברירת קטנית מתולעים שרגילים לעשות לפני הבישול, מותר. וע"ע עפ"י הגרשז"א, מובא בשש"כ פ"ד הערה כ).

ג. בית שמאי אומרים: אין משלחים ביום טוב אלא מנות (המוכנות לאכילה). ובית הלל אומרים: משלחים בהמה חיה ועוף בין חיים בין שחוטים.
משלחים יינות שמנים וסלתות וקטניות (בירושלמי ליתא 'קטניות') אבל לא תבואה (שאינה ראויה ביום טוב לטחינה, שהיה לו לטחון מאתמול בלא שתפיג טעמה). ורבי שמעון מתיר בתבואה, שיכול לעשות מהם תבשיל ויכתשם במכתשת קטנה.
ברמב"ם (יו"ט ה,ז), נראה שנקט כתנא קמא. ויש פוסקים כרבי שמעון (ר"נ תלמיד הרמב"ן בשם הגאון).
כשהוא שולח, לא יעשנו בשורה (כן שנה רב יחיאל). ואין שורה פחותה משלשה בני אדם. נסתפק רב אשי: שלשה אנשים ושלשה מינים מהו. תיקו.
נחלקו הדעות כיצד לפסוק בספק זה, לקולא או לחומרא (ע' בר"נ תלמיד הרמב"ן). ולהלכה נקט בשלחן ערוך (תק"ב, ב) להקל. ורש"ל החמיר בשלשה מינים כשהם בשורה ממש, ורק בערבוביית כתב להקל. ודעת הא"ר להקל אף בשורה (מובא בשער הציון אות יא).
משלחים כלים (= בגדים) תפורים ושאינם תפורים [המשמשים לכיסוי], ואפילו של כלאים [ופירשו בקשים שאינם מחממים ומותר לישב עליהם] כשהן לצורך המועד. אבל לא סנדל המסומר ומנעל שאינו תפור (אפילו אחוז בסיכות) שאין להם שימוש ראוי ביום טוב. רבי יהודה אומר: אף לא מנעל לבן – מפני שצריך אומן. בבביתא אסר רבי יוסי בשחור מפני שצריך לצהצחו (- להחליקו), שבמקומו היו הנעלים מחוסרות החלקה מבחוץ, מפני מרטים וקליפות שבנעל. טו.
זה הכלל: כל שנאותים בו ביום טוב משלחים אותו. ומבואר בגמרא (טו). שאפילו דברים שנאותים מהם בחול, משלחים אותם ביו"ט (אלא אם כן אסורים בשימוש ביו"ט, אסרום גם לשלוח, שלא יבואו להתירם בשימוש, כגון סנדל המסומר. רש"י).

דפים יד – טו

ל. מהם השימושים וההנאות המותרים והאסורים בבגד כלאים?

מן התורה אין איסור אלא ללבוש בגד כלאים ולהעלותו על הגוף (לא תלבש; לא יעלה עליך), אבל אסרו חכמים לאדם להציע תחתיו בגד כלאים, שמא תכרך לו נימה על בשרו, ואפילו עשר מצעות זו ע"ג זו וכלאים תחתיהן אסור לישן עליהם (כן מסר ר"ש בן פוי בשם קהלא קדישא דבירושלם). ואולם בגדים קשים (שאינם מחממים. רש"י), מותר (רב הונא בנו של רבי יהושע) לישב עליהם (רש"י). ואפילו ללבשם מותר אם אינם 'שוע טווי ונוז' שאינם אסורים מהתורה אפילו רכים, הלכך לא אסרו חכמים בקשים. תוס' וש"פ. וע' יו"ד שא או"ה תקטז, ג).

מדברי התוס' בכמה מקומות נראה שלבישת כלאים של בגדים קשים אסורה מהתורה [וכן העלאה אסורה (תור"פ) ואפילו אינו נוגע בהם אסור. עתוס' יומא סט]. ויש סוברים שאסורה מדרבנן ויש אומרים שמותרת (ערש"י יומא וחדושי הנצי"ב שם; בית הלוי ח"א ג, ז-ט ב, ד).
אמר רב פפאי: ערדליים (= מין גרב העשויה עור או צמר) אין בהם משום כלאים (שקשים הם).
לפיהתוס' צריך לומר שאלו אינם עשויים 'שוע טווי ונוז', שאל"כ הלא אסור בלבישה אפילו קשים.
אמר רבא: כיס של מעות, אין בו משום כלאים (ומותר ליתננו בחיקו, לפי שהוא קשה ואינו מחמם. ערש"י).
כיס של זרעים – יש בו משום כלאים (שהוא רך ואינו מתקשה ככיס של מעות). רב אשי אמר: אחד זה ואחד זה אין בהם משום כלאים לפי שאין דרך חימום בכך.